

El preu d'estar vius

Tinc la sort immensa de tenir quatre fills que confio i desitjo i suplico que m'enterrin ells a mi

Foto: Laura D'Alessandro

Cada trenta de maig em faig un any més gran. I penso en el Roger, que també havia nascut un trenta de maig i que va anar a la classe de la meva filla fins que. Aquest any en Roger n'hauria fet vint-i-un. Seria alt, tindria la veu greu, hauria passat una adolescència poc o molt moguda, estaria estudiant medicina o enginyeria o filologia o educació social. Potser encara jugaria a bàsquet.

"De vegades jo també voldria morir per estar amb tu i poder parlar, jugar i fer moltes coses", li escriu un dels seus germans en una pàgina de Facebook que li han obert. Una pàgina on el feliciten cada trenta de maig pels anys que no fa. El feliciten com si els fes. No existia el Facebook, aquell abril del 2004 en què.

En Roger tindrà vuit anys per sempre més. Era preciós, com ho són tots els nens als nou-anys-encara-no. No mereixia, cap criatura mereix, un futur conjugat en condicional. Amb prou feines havia començat a ser i a fer. Poc abans del dia que, va escriure aquest vers: "La pau és com el color blau i també és suau".

Cada trenta de maig em faig un any més gran. Encara hi sóc, de moment. Tinc la sort immensa d'haver viscut quaranta-set anys en present d'indicatiu. Tinc la sort immensa de tenir els pares vius. Tinc la sort immensa de tenir quatre fills que confio i desitjo i suplico que m'enterrin ells a mi.

El mort més important de la història de la meva filla -vint anys i mig- continua sent el Roger. Als meus quaranta-set tot just estrenats, se m'acumulen els morts al cap i l'enyor al cor. El preu de viure (i riure i sentir i tremolar i abraçar i pensar i somriure i nedar i llegir i aprendre i cantar pel carrer amb els cascos posats) és trobar a faltar els que ja no.

O ens apaguem abans d'hora o arriba un dia que hi ha més espelmes que pastís. A partir d'aleshores afrontem els aniversaris amb una barreja d'il·lusió i vertigen. Aspirem a celebrar-ne molts més, però tastem en primera persona la refotuda culpa del supervivent.